

545
12

1

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

NR. 11/13941/A VAN DE ALGEMENE ROL

241

Bijlagen:

- 1 dagvaarding
- 1 beschikking artikel 747 § 1 Ger.W.
- 2 conclusies

1 kopie
dossier

zoals in kort geding – weigering huwelijk

in zake van :

De heer [REDACTED]
Mevrouw [REDACTED]
beiden wonende te [REDACTED]

afgeleverd op 14-11-11
[REDACTED]
(vrij: art. 260, 2°
Vwb. registratie)
(G.W., art. 792-1030)

eisende partijen,

vertegenwoordigd door Mter. Verbeke loco Mter. Patrick Masureel,
advocaat te 1030 Schaarbeek, E. Smitsstraat 28-30;

tegen :

De AMBTENAAR VAN DE BURGERLIJKE STAND VAN DE
GEMEENTE [REDACTED], met kantoren gevestigd
te [REDACTED]

verwerende partij,

vertegenwoordigd door Mter. [REDACTED] loco Mter. [REDACTED]
[REDACTED], advocaat te [REDACTED]

register nr.

12/1028

In dit geding wordt geconcludeerd en gepleit in het Nederlands ter
openbare zitting van 24 februari 2012.

Na beraad spreekt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te
Brussel volgend bevelschrift uit :

Gezien :

V-EV

- de dagvaarding betekend op 14 november 2011 bij exploot van
Luc Pauwels, plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder in
vervanging van Roger B. Moreels, gerechtsdeurwaarder
verblijvende te 1190 Vorst, Dierenriemstraat 13;

- de beschikking bij toepassing van artikel 747 § 1 Ger.W. uitgesproken op 18 november 2011;
- de conclusie neergelegd voor eisende partijen op 19 januari 2012;
- de conclusie neergelegd voor verwerende partij op 19 december 2011;

Gehoord in hun pleidooien de raadslieden van partijen;

1. De vorderingen

De vordering van eisers strekt er hoofdzakelijk toe aan verweerder het bevel te horen opleggen het huwelijk te voltrekken tussen beide eisende partijen binnen de 10 dagen na de betekening van het vonnis en de termijn waarbinnen het huwelijk voltrokken moet worden te verlengen met een periode van 6 maanden.

2. De feiten

De objectieve feitelijke gegevens die relevant zijn voor het beoordelen van het geschil kunnen aan de hand van de neergelegde stukken als volgt worden samengevat.

Eisers deden aangifte van huwelijk op de gemeente [REDACTED] op 19 juli 2011.

De vooropgestelde huwelijksdatum was 20 augustus 2011.

De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand liet per brief van 25 juli 2011 weten aan eisers dat de voltrekking van het huwelijk uitgesteld werd gedurende twee maanden.

Op 19 oktober 2011 gaf het Openbaar ministerie een ongunstig advies met betrekking tot het voorgenomen huwelijk, na een politieonderzoek te hebben laten uitvoeren.

Op 19 oktober 2011, liet verweerder weten aan eisers dat hij weigerde het huwelijk te voltrekken met volgende motivering:

"(...)

Uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat aan de staat van gehuwde verbonden is:

- Mevrouw [REDACTED] maakte kennis met Mijnheer [REDACTED] in België in 2007. Na verschillende heen- en terugreizen tussen België en Nederland hebben ze beslist in België te komen wonen ondanks het feit dat Mevrouw [REDACTED], die de Nederlandse nationaliteit bezit, haar familie in Nederland heeft. Waarom hebben ze, in dit geval, geen huwelijksdossier in Nederland ingediend? Inderdaad, het is uitgesloten dat Mevrouw [REDACTED] in Nederland zou kunnen huwen met Mijnheer [REDACTED] omdat hij aan bepaalde voorwaarden niet voldoet. Het blijkt dat ze de procédé van "Belgiëroute" gebruiken om de controle van de Nederlandse autoriteiten te vermijden.
- De betrokkenen beweren dat ze twee kinderen hebben maar er bestaat een twijfel over het effectieve vaderschap van Mijnheer [REDACTED]. Het eerste kind, [REDACTED], is op 17 april 2009 geboren en de erkenning door Mijnheer [REDACTED] werd pas op 24 september 2009 opgemaakt (5 maanden later). Het tweede kind, [REDACTED], is op 14 juli 2010 geboren en de erkenning werd maar 9 maanden later opgemaakt (op 21 april 2011, een tiental dagen na het indienen van hun aanvraag voor de opening van een nieuw huwelijksdossier!). Waarom heeft Mijnheer [REDACTED] zo lang gewacht om de erkenningen op te maken?
- Het bijzondere gedrag van Mijnheer [REDACTED] voor zijn verhoor door de politieagenten. De betrokkenen boden zich aan op 6 september 2011 aan het politiebureau, maar Mijnheer [REDACTED] had geen enkel document bij zich die zijn identiteit kon bewijzen. De politieagenten hebben hem aangeboden om terug naar huis te gaan en onmiddellijk terug te komen met zijn passport of zijn nationale identiteitskaart. Daarna hebben ze gewacht op zijn terugkeer en ondanks verschillende pogingen van Mevrouw [REDACTED] om Mijnheer [REDACTED] telefonisch te bereiken (zonder succes), is hij niet teruggekomen. Om welke redenen?
- Er zijn ernstige twijfels wat de identiteit van Mijnheer [REDACTED] betreft. Hij bezit een bedenkelijk Marokkaans paspoort en gebruikte een alias in Nederland. Hij werd daar onder een alias tenminste twee maal opgepakt en opgesloten. Deze alias werd gelinkt aan het gebruik van valse documenten in Nederland. Welke is dus de juiste identiteit van de betrokkene? (Als er een twijfel over de identiteit van de echtgenoten bestaat (zoals hier het geval is) wordt dus niet voldaan aan de wettelijke vereisten van art. 64 Burgerlijk Wetboek om te huwen, en het huwelijk mag dus niet voltrokken worden).
- Mijnheer [REDACTED] bezit geen wettelijk document meer om in België te kunnen verblijven."

3. Discussie

Artikel 146bis B.W. bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

De bevoegdheid van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand om te weigeren het huwelijk te voltrekken op grond van vermoedens van schijnhuwelijk, dient met de nodige omzichtigheid te worden toegepast. Het recht op huwelijk wordt immers gegarandeerd door art. 12 EVRM en art. 23 BUPO. Dit recht is niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen, zodat het illegaal verblijf op zich geen grond tot weigering kan uitmaken. Er dient een geheel van duidelijke indicaties te zijn dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het vormen van een duurzame levensgemeenschap. In de Omzendbrief van 17 december 1999 inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk (B.S. 31 december 1999) worden op niet-exhaustieve wijze een aantal indicaties opgesomd:

- partijen verstaan mekaar niet of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren of doen beroep op een tolk;
- partijen hebben elkaar vóór de huwelijksluiting nooit eerder ontmoet;
- een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet;
- een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de andere werkt;
- verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen;
- een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk;
- het uitoefenen van prostitutie door een van beiden;
- het optreden van een tussenpersoon;
- een groot leeftijdsverschil.

De beoordelingsbevoegdheid van de rechter bij wie een verhaal tegen een beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking is ingediend, is niet beperkt tot een wettigheidscontrole van de beslissing van de ambtenaar. De rechter oefent zijn rechtsmacht over die beslissing volledig uit. Alles wat tot de beoordelingsbevoegdheid van de ambtenaar behoort, wordt onderworpen aan het toezicht van de rechter, mits het recht van verdediging wordt geëerbiedigd.

Het feit dat de wetgever ervoor geopteerd heeft om de beoordeling van dergelijke geschillen toe te vertrouwen aan de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde, die overeenkomstig artikel 144 van de Grondwet bevoegd zijn voor de vrijwaring van de burgerlijke rechten, wijst er immers op dat hij de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet aan een louter wettigheidstoezicht heeft willen onderwerpen, zoals administratieve gerechten doen ten aanzien van administratieve beslissingen.

De rechter moet dus uitspraak doen over het recht van de betrokkenen om een huwelijk aan te gaan en te laten voltrekken door de ambtenaar van de burgerlijke stand en dient daartoe, in voorkomend geval, te beoordelen aan de hand van alle hem voorgelegde feitelijke gegevens, of het voorgenomen huwelijk geen schijnhuwelijk is. Daarbij kan de rechter ook rekening houden met feitelijke gegevens die dateren van na de weigeringsbeslissing of die pas na de beslissing bekend werden.

In deze zaak is het de heer El Jaghaoui, die een verblijfsrechtelijk voordeel kan bekomen door het huwelijk met mevrouw Bouchentouf.

Dat hij dat voordeel zal bekomen staat vast, doch om een huwelijk te weigeren moet blijken dat dit kennelijk het enige doel is van het huwelijk.

Er kan uit de objectieve elementen van de zaak niet afgeleid worden dat minstens één van beide eisers kennelijk uitsluitend de bedoeling heeft om een verblijfsrechtelijk voordeel te halen uit het huwelijk.

De beslissing van verweerder is enkel en alleen gesteund op veronderstellingen en vermoedens, die door geen enkel objectief element wordt gestaafd.

Zo gaat verweerder ervan uit dat partijen de zogenaamde Belgiëroute gebruiken. Mevrouw heeft de Nederlandse nationaliteit, en is zich hier komen vestigen met het oog op een gemakkelijker huwelijk. Mijnheer zou in Nederland niet aan bepaalde voorwaarden voldoen.

Indien dit zo is, maakt dit nog geen schijnhuwelijk uit. Partijen willen huwen. Als dat in Nederland niet mogelijk blijkt te zijn, is het logisch dat zij dat in een ander land pogen te doen.

Partijen hebben twee kinderen. Mijnheer heeft het eerste kind erkend 5 maanden na de geboorte en het tweede kind negen maanden na de geboorte (en enkele dagen na de huwelijksaangifte).

Verweerder vindt dit verdacht en twijfelt aan het vaderschap van mijnheer.

Het is niet aan eisers om enig bewijs te leveren. Verweerder blijft bij een loutere veronderstelling.

Mijnheer is alleszins de wettelijke vader van beide kinderen, en uit geen enkel objectief element blijkt dat eisers zich niet als een gezin zouden gedragen. De verbalisanten belast met het onderzoek hebben genoteerd in het proces-verbaal van 4 oktober 2011 dat het naar alle waarschijnlijkheid gaat over de kinderen van mijnheer. De verbalisanten stelden ook vast dat het koppel met de kinderen effectief op het adres woont.

Het feit dat mijnheer de twee kinderen van mevrouw heeft erkend, zij het niet onmiddellijk, en ermee samenwoont, is een aanwijzing van de wil een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

De houding van mijnheer in het kader van het onderzoek die naar huis keerde om zijn identiteitsdocumenten te halen en niet terugkwam op het commissariaat is vreemd, maar niet van aard om te besluiten tot een schijnhuwelijk.

Mijnheer werd opnieuw uitgenodigd voor verhoor op een latere datum, wat ook normaal gebeurde.

Terwijl verweerder hier helemaal niet op steunde in de weigeringsbeslissing, haalt hij in het kader van huidige procedure een aantal tegenstrijdigheden aan in de verhoren van eisers.

Het gaat over details, die nauwelijks als tegenstrijdigheden kunnen worden bestempeld. Aangezien de verbalisanten, belast met het onderzoek, uitdrukkelijk stelden in het proces-verbaal dat uit de verhoren van betrokkenen men niet kan uitmaken dat het huwelijk een schijnhuwelijk zou zijn, wordt hier niet verder op ingegaan.

Tenslotte twijfelt verweerder aan de identiteit van mijnheer, die in Nederland een alias gebruikte en een bedenkelijk Marokkaans paspoort bezit.

Zolang er geen klacht wegens valse naamdracht of valsheid in geschriften tegen mijnheer wordt ingesteld en gegrond verklaard, dient zijn opgegeven identiteit als echt te worden beschouwd.

Bovendien geeft dit mogelijks een indicatie over zijn precare verblijfssituatie, maar niet over zijn voornemen om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

De vordering van eisers is dan ook gegrond zoals hierna bepaald.

Ingevolge artikel 1017 van het gerechtelijk wetboek wordt de in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot de kosten van het geding.

Verweerder wordt dan ook veroordeeld tot de procedurekosten.

Wel is er aanleiding om de rechtsplegingsvergoeding te herleiden tot het wettelijk minimum, zijnde 82,50 EUR.

Het blijkt niet dat verweerder onredelijk of foutief zou gehandeld hebben bij het weigeren van het huwelijk. Verweerder heeft het advies van de Procureur des Konings ingewonnen, en heeft dit advies gevolgd.

Indien de ambtenaren van de burgerlijke stand systematisch veroordeeld zouden worden tot een omvangrijke rechtsplegingsvergoeding, zouden ze hun controleplicht niet meer naar behoren kunnen vervullen.

OM DEZE REDENEN :

Wij, M. S. CARDON de LICHTBUER,
ondervoorzitter aangesteld om de voorzitter van de rechtbank
van eerste aanleg zetelende te Brussel te vervangen ;

Bijgestaan door M. DEVILLE, griffier ;

Gezien de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in
gerechtszaken ;

Rechtsprekende na tegenspraak;

Alle andere of strijdige besluiten verwerpend;

Verklaart de eis ontvankelijk en gegrond zoals hierna bepaald;

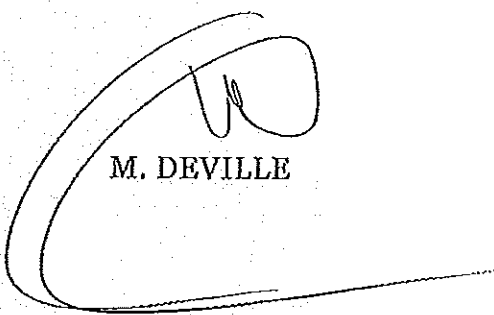
Vernietigt de weigeringsbeslissing van 19 oktober 2011 van de ambtenaar
van de burgerlijke stand te [REDACTED] om het huwelijk tussen
eisers te voltrekken;

Veroordeelt de ambtenaar van de burgerlijke stand te [REDACTED]
om het huwelijk tussen eisers te voltrekken, binnen de veertien dagen na
betekening van huidig vonnis;

Verlengt de termijn bepaald in artikel 165 § 3 van het burgerlijk wetboek
met 6 maanden teneinde eisers toe te laten te huwen;

Veroordeelt verweerder tot de kosten van het geding, begroot voor eisers op
182,23 € + 82,50 € en voor verweerder op 82,50 €;

Aldus gewezen en uitspraak gedaan ter openbare zitting van het
kort geding van 9 maart 2012

M. DEVILLE

S. CARDON de LICHTBUER